

چگونگی ظهور اشیاء - قسمت اول

همانطور که [گفته بودیم](#) هر چیزی دارای دو جهت من ربه و من نفسه است. اثر جهت من ربه، نور و لطافت است و جهت من نفسه ظلمت و کدورت است. جهت من ربه اثر عالی احدی است و جهت من نفسه خودیت اوست.

حال اگر اثر عالی و جهت من ربه غالب بر خودیت شیئی باشد آن شیئی لطیف بوده و دارای نور، اشراق و ظهور خواهد بود و گرنه آشکار نخواهد شد. و آن ظهور عبارت است از قرار گرفتن مثال عالی در هویت آن شیئی، چنانکه امیرالمؤمنین علیه السلام میفرماید **القی فی هویتها مثاله و اظهر عنها افعاله**.

پس دریافتیم که برای آشکار شدن و ظهور چیزی تنها قابلیت درک کننده آن کافی نیست بلکه خود شیئی نیز باید قابلیت ظهور داشته باشد، مانند اینکه اگر صدا ضعیف باشد هر چند گوش ما سالم باشد باز هم آن را نخواهیم شنید، یا اینکه اگر چیزی بسیار کوچک باشد با بهترین چشم هم دیده نخواهد شد و همچنین هر رنگی هم درک نخواهد شد مگر اینکه قابلیت ظهور داشته باشد.

اما آن علت عالی که سبب ظهور شیئی میشود یا باید از خود شیئی باشد و خود لطیف و دارای نور باشد که در این صورت به نفسه ظاهر است. و یا اینکه انیتش غالب و لطافتش ضعیف است که در این صورت نیاز به مکملی دارد که از زیادتی نور و لطافت خود به این شیئی کثیف نیز بتاباند و آن را نیز ظاهر کند. مانند ماه که در ظهور خود نیاز به نور خورشید دارد.

انشاءالله ادامه مطلب را در هفته بعد مرور میکنیم...